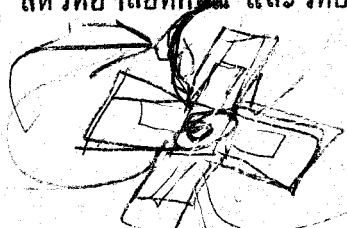

ความเป็นมาของปัญหา

ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู ใ้คนอบอำนาจและกำหนดหน้าที่ให้วิทยาลัยครูจัดการศึกษาตามความต้องการของท้องถิ่น โดยระยะเริ่มแรกของการใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว วิทยาลัยครูต่าง ๆ จัดการเรียนการสอนในด้านการผลิตครูเพียงอย่างเดียว ระยะต่อมาสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตลอดจนความต้องการครูลดลง จึงส่งผลกระทบต่อการค้าเงินงานของกรมการฝึกหัดครู จากการศึกษาตามภาวะการดำเนินงานของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยครูในปีการศึกษา 2527-2529 พบว่าจำนวนผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากคณะครุศาสตร์เพิ่มขึ้นทุกปี แต่ในขณะที่เดียวกันบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในแต่ละปีที่ทำงานทำได้มีจำนวนคงที่และเท่า ๆ กันเกือบทุกปี กล่าวคือประมาณปีละ 4,500 คน ไม่ว่าผู้สำเร็จจะเพิ่มมากขึ้นเพียงใดก็ตาม ถ้าวิทยาลัยครูยังคงขยายการรับนักศึกษาในคณะครุศาสตร์อยู่ จะส่งผลให้จำนวนบัณฑิตว่างงานเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกเท่า ๆ กับจำนวนนักศึกษาที่รับเพิ่มเข้าไป ฉะนั้นเพื่อเป็นการลดจำนวนผู้ที่ว่างงานหรือลดการสูญเสียเงินในการลงทุนด้านการศึกษาในอนาคตของกรมการฝึกหัดครูจึงแสวงหาแนวทางแก้ปัญหาโดยจะลดจำนวนนักศึกษาคณะครุศาสตร์ลง แต่ในขณะที่เดียวกันเมื่อจำนวนนักศึกษาลดลงปริมาณงานของอาจารย์ในวิทยาลัยครูย่อมลดลงตามไปด้วย ซึ่งจะเกิดผลเสียต่อทางราชการอีกเช่นกัน กรมการฝึกหัดครูจึงได้หาวิธีการเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวคือ

1. ลดจำนวนบัณฑิตที่จะว่างงานลง
2. ควบคุมผลกระทบเรื่องปริมาณงานของอาจารย์ในวิทยาลัยครู

จากหลักการดังกล่าว กรมการฝึกหัดครูจึงมีความสนใจที่จะจัดการเรียนการสอนในหลาย ๆ สาขาวิชา โดยแต่ละสาขาวิชาที่จะเปิดสอนนั้นจะต้องสอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติวิทยาลัยครูด้วย แต่ในขณะนี้ยังไม่มีข้อมูลที่จะชี้ให้เห็นถึงความต้องการที่แท้จริงของชุมชน จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่กรมการฝึกหัดครูต้องทำการศึกษาค้นคว้าความต้องการกำลังคนของชุมชนก่อนโดยมอบให้วิทยาลัยครูส่งสาขาศึกษาในเขตรับผิดชอบคือจังหวัดสงขลา จังหวัดสตูล และจังหวัดพัทลุง ทั้งนี้เพื่อจะได้ขอข้อมูลประกอบการจัดทำแผนการค้าเงินงานของกรมการฝึกหัดครู สหวิทยาลัยทักษิณ และวิทยาลัยครูสงขลาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย ในการศึกษานี้มุ่งที่จะศึกษาเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. ศึกษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรของท้องถิ่นที่เอื้อต่อการพัฒนาอาชีพ
2. ศึกษาความต้องการกำลังคนของอาชีพต่าง ๆ ในพื้นที่รับผิดชอบของวิทยาลัยครู สงขลา ปีพ.ศ. 2533-2539
3. ศึกษาคุณลักษณะทั่วไป และคุณลักษณะ เฉพาะ ของบุคคลที่เอื้อต่อการประกอบอาชีพแต่ละอาชีพ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยจะดำเนินการในปีการศึกษา 2532
2. การศึกษาความต้องการกำลังคนนี้ ครอบคลุมเฉพาะอาชีพที่ท้องถิ่นต้องการแรงงาน
3. ตัวแปรที่จะศึกษา ประกอบด้วย
 - 3.1 สภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของท้องถิ่น
 - 3.2 อาชีพและความสำคัญของอาชีพ (โดยพิจารณาจากลำดับความต้องการกำลังคนในอาชีพนั้น ๆ) ในชุมชน ปี 2533-2539
 - 3.3 คุณลักษณะของบุคคลที่เอื้อต่อการประกอบอาชีพแต่ละอาชีพที่ชุมชนต้องการ
4. วิธีการที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้จะศึกษาโดยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้
 - 4.1 ศึกษาข้อมูลจากการวิเคราะห์เอกสาร
 - 4.2 ศึกษาข้อมูลภาคสนามจากการสัมภาษณ์บุคคลในท้องถิ่น
 - 4.3 ตรวจสอบข้อมูลโดยผู้ชำนาญการในท้องถิ่น
5. เกณฑ์ที่ใช้ในการศึกษา
 - 5.1 บัญชีการจำแนกกลุ่มอาชีพ คณะผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยการวิเคราะห์และสังเคราะห์บัญชีรายชื่ออาชีพจากบัญชีอาชีพของกรมแรงงาน สำนักงานสถิติแห่งชาติ และเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
 - 5.2 การเลือกบุคคลเพื่อการสัมภาษณ์ คณะผู้วิจัยกำหนดวิธีการเลือกขึ้น โดยการสุ่มแบบเจาะจง

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. กรมการฝึกหัดครู จะได้มีข้อมูลที่เชื่อถือได้ เพื่อใช้ในการกำหนดนโยบาย การทำแผนการดำเนินงาน ตลอดจนทิศทางของการจัดการเรียนการสอน และการทำหลักสูตร เพื่อเปิดสอนในสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของชุมชน

2. วิทยาลัยครูสงขลาจะได้แนวทางในการพัฒนากฎเกณฑ์ด้านบุคลากรและ วิชาการ เพื่อให้สอดคล้องกับจัดการเรียนการสอนในสาขาอาชีพต่าง ๆ อันเป็นที่ต้องการ ของชุมชนในเขตรับผิดชอบ
ค่านิยมศัพท์

1. กำลังคน หมายถึง แรงงานที่ใช้ในการประกอบอาชีพโดยใช้ความรู้ความสามารถทางวิชาการระดับเทคนิคหรือวิชาชีพชั้นสูง จำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 แรงงานระดับเทคนิค หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความสามารถทาง วิชาการที่เรียนมาในระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าขึ้นไป

1.2 แรงงานระดับวิชาชีพชั้นสูง หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความสามารถ ทางวิชาการที่เรียนมาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป

2. ผู้ชำนาญการในท้องถิ่น หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ มีประสบการณ์ เป็นผู้นำ ประกอบอาชีพการงานมั่นคง บำเพ็ญประโยชน์จนเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปในท้องถิ่น หรือมี อำนาจหน้าที่ในการสั่งการ ตัดสินใจ ชี้แนะโน้มน้าวหรือดำเนินการเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง สภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น

3. คุณลักษณะที่ต้องการในตัวบุคคลเพื่อประกอบอาชีพ หมายถึง ลักษณะอันพึง ประสงค์ที่บุคคลในแต่ละอาชีพควรมีหรือต้องมี เพื่อให้งานอาชีพนั้น ๆ ประสบผลสำเร็จในการ ดำเนินการ จำแนกออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 คุณลักษณะทั่ว ๆ ไป หมายถึง คุณลักษณะที่มีอยู่ในตัวผู้ประกอบอาชีพ ทุกคน ทุกอาชีพที่ประสบผลสำเร็จในอาชีพของตนเอง

3.2 คุณลักษณะเฉพาะ หมายถึง คุณลักษณะพิเศษเฉพาะอาชีพในอาชีพหนึ่ง ที่ผู้ประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพต้องมีเหมือนกันถ้าประกอบ อาชีพเดียวกัน

4. อาชีพ หมายถึง งานหรือกิจการใด ๆ ที่บุคคลได้ดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน เงินทองหรือผลตอบแทนอย่างใดอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ยังชีพได้ โดยที่งานหรือกิจการดังกล่าวนั้นต้องไม่ผิดกฎหมายและขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของสังคม

5. ลำดับความสำคัญของอาชีพ หมายถึง ลำดับที่ของจำนวนบุคคลที่อาชีพต่าง ๆ ต้องถวกรจากมากไปน้อย

✓ 6. ชุมชนหรือท้องถิ่น หมายถึง แต่ละจังหวัดในเขตรับผิดชอบของวิทยาลัยครู สงขลา ไคแก จังหวัดสงขลา จังหวัดสตูล และจังหวัดพัทลุง

